

DOKTOR KOLD OG EVENTYRSPEJLET

Bo Skjoldborg

DOKTOR KOLD OG EVENTYRSPEJLET

Forlaget
Werther

BO SKJOLDBORG
DOKTOR KOLD OG EVENTYRSPEJLET

© 2018 Bo Skjoldborg og Forlaget Werther

Omslagsdesign: Patrick Steptoe

Redaktion: Ellen Holmboe

Tryk: ScandinavianBook

1. udgave, 2018

ISBN: 978-87-93389-34-2

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner, der har indgået aftale med Copydan, og kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

Seriebog 3: **Doktor Kold og eventyrspjlet** er en selvstændig historie i 'Milo & Tråd'-serien.

Kontakt Forlaget Werther:

(+45) 29 80 34 62

kontakt@forlagetwerther.dk

www.forlagetwerther.dk

Indhold

Stjæl!	7
En sms i sommerferien	10
I superbunkeren	17
Spionen i haven	24
Eventyrspejlet	26
Pigen med fuglen	33
Fjenden lur	37
Lord Robin Hood	41
Hjælp de fattige	50
Millioner milliarder	54
Morgentåge	64
Grevinden i gruset	72
Ridderborgen i Vodby	79
Ssh, leoparden brøler	90
Prins Jack	97
En sang for holdet	104
I ly af dværgene	115
Kamp og kranier	122
Pigen på stranden	127

Hej. **J**eg hedder **B**o **S**kjoldborg, og
jeg skriver sjove og spændende
børnebøger. **F**aktisk begyndte jeg, da
jeg var på din alder, fordi jeg kedede
mig og fandt ud af, at det hele blev
sjovere, når jeg skrev. **Vil DU**
prøve? **S**å skriv noget. **D**u behøver
ikke at vente på en ide. **H**istorierne
kommer af sig selv, når du begynder.
Bare skriv! **H**er er mine historier:

Doktor **K**olds testamente
Doktor **K**old og spøgelsesmaskinen
Vild flugt
Vild ferie
Vild panik
Vild jagt
Vild gift
Vild ø
Jagten på den talende hund
Jagten på elverguldet

Stjæl!

Onde Jack Kold glædede sig til at tjene en milliard om lidt. *Mindst en milliard ...* lige ned i lommen, hæ hæ!

Han kom helt til at savle ved tanken.

Hastigt tørrede den 72-årige sig om munden. Han var som altid i cowboybukser og en møgbeskidt, rød Arsenal-T-shirt. Han lignede en olding fra en gyserfilm.

Forsigtigt vovede han sig frem fra sit skjul bag et højt, gammelt egetræ.

Han befandt sig i sin brors, den berømte opfinder Karl Kolds have. Han gloede på Karls grå bunker fra 2. verdenskrig. Tyve meter borte lå bunkeren, godt skjult af knæhøjt græs og hvislende buske og bladranker.

Jacks plan var klar: Bryd ind, og stjæl

Karls nye eventyrspejl!

I et glimt så han Vodby Ugeavis for sig. Med et stort forsidebillede af Karl. Overskriften lød:

Lokal opfinder vil forære sit nye, geniale eventyrspejl til byen

Jack fnyste. Han trak brækjernet fri af bukseskanten, holdt det klar. Han skulle lige til at løbe hen til jernporten ind til bunkeren, da lyden af stemmer nåede hans ører.

Stemmerne kom ude fra vejen. Nogen var på vej ind i haven.

Han skyndte sig om bag en busk, så han kunne følge med i, hvad der foregik ...

I næste øjeblik gik tre børn lige forbi hans busk. Det var de skrækkelige børn, der så tit besøgte Karl – og som endda havde reddet Karl, efter han havde været frosset ned i 40 år. Jack havde ellers været så omhygge-

lig med at fryse Karl ned. Så han selv kunne score kassen på alle Karls opfindelser. Men så havde børnene tøet Karl op!

Jack holdt helt op med at trække vejret. Så rasende blev han. Og hans hjerte holdt vist også op med at slå. Sådan føltes det.

Børnene fortsatte gennem haven. Nærmede sig bunkeren. De småsnakkede.

Jack trak vejret dybt. Prøvede at få kontrol med sit åndedræt. Han repeterede sin plan inde i hovedet:

Vent.

Stjæl eventyrmaskinen.

Tjen milliarder på den.

En sms i sommerferien

”Hey, Karlo. Er du hjemme?” råbte Milo.

Han, Tråd og June befandt sig foran jernporten ind til Karls bunker. For et kvarter siden havde børnene fået en sms fra Karl. Og det var sms, der gjorde dem mega-spændte. Der stod:

Hey, maaan. Mit nye eventyrspejl
funger. Kig forbi. Så prøver vi det
– og råhygger!

Fred og harmoni
Karl

Hvad er et eventyrspejl? tænkte Milo. Er det ligesom i 'Snehvide' – hvor man spørger, hvem der er den smukkeste i verden? Hvad har Karl

nu fundet på?

Karl Kold havde opfundet hundredvis af fantastiske ting.

Over børnenes hoveder hang eftermiddagssolen træt og orange. En smule vind puslede i træerne i den ældgamle have ... og i det knæhøje græs.

Det var den første søndag i juli. Og i sommerferien.

Med et snøft stillede Milo den ene krykke op ad muren til bunkeren. Han støttede sig omhyggeligt til den anden for ikke at miste balancen. Med den frie hånd bankede han på jernporten.

Klask.

Klask-klask.

Det lød hverken særlig hårdt eller imponerende. Nærmere ynkeligt! Men det var svært at lægge ordentlig kraft i slagene, når man nærmest ikke kunne støtte på det ene ben. Fordi knæet gjorde ondt.

Milo ømmede sig.

“For ... fanden!” mumlede han. Han var

vant til at lave både saltomortaler, kraftspring og saksespark. Men i den allersidste idrætstime var han kommet til skade, bare fordi han ville lave en tredobbelt saltomortale. Han landede uheldigt og forvred sit knæ.

"Gør det meget ondt?" spurgte June. Hun så bekymret ud. Hun var som altid i poncho og bare tæer. Lignede en indianer fra Mexico, bare med plyshår. Hun gloede ned på den kridhvide forbindelse, der dækkede hele Milos knæ.

Han tvang sig selv til at smile. *June har pæne fødder!* tænkte han. Og hun havde også et rigtig godt blik. Øjnene var knaldgrå og meget intense – så man kom til at tænke på en ulv, der løber og løber ud over stepperne, mens den hyler.

June støttede ham. Hun betragtede ham med rynkede bryn.

"Du skulle ikke have hoppet så højt på den trampolin," fortsatte hun.

"Næ, *Miloman!*" sagde Tråd tørt. Hans

rødbrune rævehår strittede, og den grønne T-shirt klæbede til hans spinkle krop. Han blev kaldt Tråd, fordi han var så tynd.

Tråd stirrede også på forbindingen. "Du må snart lære det. Altså, at du ikke er Spiderman. Kun en ... øh, almindelig springfyr. Med krykker."

Tråd stak en åben myslibar ned i Milos frie hånd. Tråd havde altid masser af mad med. Fordi hans mor var urolig for, at han ikke fik kalorier nok.

Milo tog en bid af myslibaren. Igen klaskede han på jernporten med flad hånd. Straks jog en isnende smerte fra knæet op i låret, fordi han kom til at støtte på benet. Han bed smerterne i sig. *Pis.*

Dunk.

Dunk, dunk.

Bang ... boing!

"Hej, Karl. Luk op," råbte June. "Vi skal se dit tryllespejl."

"Vi vil ind, Karlos" istemte Tråd.

De blev brat afbrudt af raslende fodtrin

bag sig.

"Hvad fuck?" snerrede en velkendt stemme. "Står I og snaver?"

Børnene snurrede rundt. Tre meter fra dem stod Gekko. Han hed i virkeligheden Villads. Men de kaldte ham Gekko, når han ikke hørte det. Fordi hans øjne var lige så udstående som hos et firben. Som en gekko.

Gekko var et hoved højere end de andre. FCK-kasketten var i dagens anledning trukket ned i panden for at understrege det gangsteragtige.

På hver side af Gekko stod de enæggede, med deres fladtrykte næser og fjæs.

De tre psyko'er måtte være fulgt efter dem nede fra byen, tænkte Milo. Hans mave rumlede.

"Hej, Gek... øh, Villads," sagde June. "Vi gider ikke have ballade."

Øgledrengen så påtaget overrasket på hende. "Hvem snakker om ballade?" Og henvendt til tvillingerne fortsatte han: "Kan

I se nogen, der laver ballade?"

De enæggede fnisede.

"Ikke ... en skid," mumlede den ene grødet.

"Nø," sagde den anden.

"Der kan I selv høre." Gekko gloede igen på June. "Måske er du selv ude på ballade. Vil du snave?"

De enæggede fnisede skingert. Var med ét ildrøde i hovedet.

June sukkede.

"Jeg vil hellere tage en bid af en hundelort!"

De enæggede brækkede sig af grin.

"Hold så kæft!" snerrede Gekko og stak dem en lammer. "Det ... det skulle du bare ikke have sagt! *Bitch!*" Han trådte truende et skridt frem imod June.

Men Milo humpede lynhurtigt ind imellem dem.

"G-gå nu," mumlede han. "D-det er altså ikke nødvendigt."

"Ikke nødvendigt?" Gekko rynkede bry-

nene. "Du vil måske selv snave?"

Så slog Gekko ud efter Milo. Forsøgte at ramme ham i maven. Men Milo nåede lige at blokere med krykken, så Gekko hamrede hånden lige ind i den. Samtidig lossede Tråd den ene af de enæggede over skinnebenet – og June nev den anden hårdt i kinden.

Tvillingerne hylede som to tågehorn ude på havet.

Og Gekko hev og sled for at vriste krykken fra Milo ... der hinkede for ikke at miste balancen.

Pludselig blev de afbrudt af en jamren fra jernporten ind til bunkeren.

Kniiiiirk ...

Porten gled til side. Milo, Tråd og June tumlede gispende ind gennem den sorte åbning.

Jernporten gled i efter dem.

"Jeg slår jer ihjel!" lød Gekkos stemme hult gennem det tykke metal. "Jeg slår jer kraftedeme ihjel!"

I superbunkeren

Børnene skyndte sig ind i Karl Kolds opfinderhule. Den lå midt inde i bunkeren og var stor som en gymnastiksal. Overalt brændte hundredvis af stearinlys. Karl kunne nemlig bedst lide af arbejde med sine opfindelser i skæret fra levende lys. Så blev opfindelserne mere geniale, sagde han.

Karls bunker er en superbunker! tænkte Milo stadig dirrende efter sammenstødet med Gekko og de enæggede. Bunkeren var i tre etager og med et væld af mørke, fugtige gange, der førte alle mulige steder hen.

Man kunne gå hele vejen hjem til Tråd gennem én af gangene ... eller ned til Vodby Mose. Og til frisøren, banken eller supermarkedet. Én af gangene endte endda i *Slikkælderen*, nær Vodby Ridderborg. Så Karl og

børnene kunne altid skaffe vaffelis og soft-ice med groft chokoladekrymmel, også selvom butikken var lukket. De efterlod bare pengene på disken.

Milo kiggede på reolerne, som bugnede af alle doktorens vilde opfindelser.

Dér stod slikdåsen, som aldrig blev tom. Hver gang man kunne skimte bunden, lavede dåsen nemlig nye, friske vingummi, lakridser og chokolade. Lidt som en 3D-printer, bare med guf!

Og så var der stumtjeneren, der automatisk farvede ens jakke eller skjorte lyserød, hvis man hængte den på en af pindene. Mens den spillede skinger violinmusik.

”Hej, Karl. Er du hjemme?” råbte June.

”Tak, fordi du reddede os!” Tråd hev efter vejret. ”Hey, Karlo. Vi vil gerne se din nye opfindelse.”

Der kom intet svar.

Så lød der imidlertid en raslen ovre fra en mørk krog i opfinderhulen, og i næste øjeblik trådte en høj skikkelse frem. Skik-

kelsen skinnede og blinkede i skæret fra alle stearinlysene.

En ... *ridder!*

Med spejlblank rustning, med hjelm og visir.

Ridderen stirrede på dem – sådan føltes det i hvert fald, selvom man ikke kunne se øjnene på grund af visiret.

Uden et ord trak ridderen sit sværd.

Børnene holdt vejret – Milo og Tråd med en følelse af, at alting stod stille. Selv stearinlysene holdt op med at blafre.

June så nysgerrigt på ridderen.

Pludselig talte den.

”Rolig, *maaan,*” lød en stemme fra visiret. ”Hey. Godt at se jer, unger. Hvad sør'n-sen var dét med jeres kammerater? De lignede tre magtmisbrugere. Og du går med krykker, Milo. Er du gledet i en *los bananos*, eller hur?”

Børnene sukkede lettet.

Stemmen tilhørte nemlig deres ven, den

geniale opfinder Karl Kold. Ingen andre udtalte ordet 'mand' på den måde. *Maaarn* eller *maaan*. Karl elskede reggaemusik. Derfor talte han sådan.

Milo rømmede sig.

"Er du inde i rustningen, Karlo?" spurgte Tråd.

Og June supplerede:

"Har du gensplejset en ridder fra middelalderen? Måske har du brugt nanoteknologi ..." Hun rynkede brynene, som om hun tænkte dybere over det. June vidste en masse om videnskab. Hun læste artikler om det på sin telefon.

Tråd hev sin mobil op af lommen. Han filmede rustningen, til Tråd og Milos YouTube-kanal, *Vodby Skodby News*.

"Sender du live?" spurgte Milo. Han syntes alligevel, han kunne skimte et par lysende øjne – derinde bag visiret.

Han gyste.

"Yes," svarede Tråd. "Det er ikke hver dag, man møder en *jedi*. Sig noget mere,

ridder Karl.”

Rustningen svarede ikke. Den stod et øjeblik mere med sværdet halvt hævet. Så trampede den raslende hen til reolen. Den stak sværdet tilbage i skeden, lagde sig ind på den nederste hylde.

Derefter smøg nogen sig ud af rustningen. Fra toppen. Ligesom når man prøver at komme ud af en sovepose uden at lyne op. Kort efter rullede en person ud på gulvet. Han rejste sig og tog hjelmen af.

Karl Kold så på dem med et stort smil.

Doktoren var kun i underhuler, og Tråd stak hurtigt mobilen tilbage i lommen. Han syntes nok ikke, at Karl skulle filmes i Tarzan-kostume til deres 4000 YouTube-følgere. Heller ikke, selvom Karl trods sine 72 år lignede én på kun 35, fordi han havde været frosset ned.

Karl fik fat i en hvid badekåbe og tog også sandaler på. Hans hestehale slog som en pisk i luften.

”Sej rustning,” sagde Tråd. Milo blev ikke spor bange. Han fik bare myldre bæ.”

Milo gav ham et dask med krykken.

Karl kom hen til dem og rodede Tråd i håret.

”Hey, maaan. Har du det godt, mester?” sagde han venligt.

Tråd blev knaldrød i kinderne. Og blinkede lynhurtigt, som en lommelygte der morser fra et skib i havsnød. Han så glad ud.

Tråd havde et særligt forhold til Karl – nok fordi han ikke så sin far så tit, tænkte Milo. Faren var næsten altid ude at spille med sit rockband.

”Hvad så dér, Karlo,” mumlede Tråd grødet.

”Har du fundet den rustning med dit nye eventyrspejl?” spurgte June. ”Altså det spejl, du skrev om i din sms?”

Karl så hurtigt på hende. Og der gled ligesom en skygge over hans ansigt, som om han blev genert.

"Ja ... jo jo," mumlede han tøvende. "Rustningen fandt jeg for et par dage. Inde i et *feedt* eventyr. For pokker da. Nu springer vi søreme lige ud i det, gutter ... og *gutinde!*"

Han gik tilbage til reolen. Han fandt en hvid fjernbetjening. Han trykkede på den, og hele reolen gled til side.

Med en langtrukken *knaaaagen*.

Karls hundredvis af opfindelser rykkede *laaaangsomt* med til højre: apparaterne, dimserne og glassene med væsker i alle regnbuens farver.

Pludselig var der åbent ind til et rum, som børnene aldrig havde set før – en hel hal, der var så stor, at man ville kunne bygge en rumraket i den. Loftet kunne man slet ikke se. Så højt oppe var det.

Midt i hallen var der et kolossalt spejl på mindst ti gange ti meter. Og megaspejlet ... *svævede*.

Milo og Tråd gispede.

Spionen i haven

Samtidig listede Jack hen til bunkerens jernport.

Planen var stadig klar: Bryd ind, og stjæl Karls eventyrspejl! Scor kassen på det!

Jack havde ventet utålmodigt, mens Karls tre børnevenner var flygtet ind i bunkeren. Og mens den grimme knægt med øgleøjnene var skredet ud af haven med sine to fladfjæsedede kumpaner.

Nu så han så til siderne. Der var nul mennesker – hverken Karl eller andre idioter.

Han stak brækjernet ind imellem porten og betonvæggen.

Han pressede.

Asede og masede.

Og spyttede.

Og sparkede så – og slog løs på jernporten.

"Looort!" snerrede han og kylede rasende brækjernet gennem luften. Det ramte egetræet med en klirren.

Så løb han hen og samlede brækjernet op igen. Han gav sig atter til at puffe og vride i porten.

Den gav sig et par millimeter.

Yes ... yes, for filan!

Så en millimeter mere.

Og én til ...

Og pludselig gled hele jernporten knagende til side. En kulsort åbning viste sig lige foran Jack – iskold og indbydende.

Nu skulle der stjæles!

Jack nærmest faldt ind i mørket.

Eventyrspejlet

Kæmpespejlet hang i luften 15-20 meter fra dem. Det var blankt, og Milo kom til at tænke på et meget stort badeværelse. *Øv, hvor kedeligt!*

Børnene fulgte efter Karl ind i hallen. Bag dem gled reolen tilbage foran åbningen. Milos krykker klikkede mod betongulvet, og et sekund var han nær ved at snuble.

Han sukkede.

"Velkommen til *eventyrspejlet!*" sagde Karl højtideligt og pegede op på det enorme, svævende spejl. "Med det spejl kan I rejse til alle eventyr i hele verden."

"Men ... altså, Karlo," sagde Tråd. "Det er jo bare et spejl."

"Ja," sagde Milo. "Så man kan spejle sig."